

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 384/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného zákonnými zástupcami [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja bytom [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného advokátkou [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 3, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 ods. 3, čl. 7 a čl. 10 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, čl. 12 a čl. 13 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu, čl. 37 písm. a) a c) Dohovoru o právach dieťaťa, čl. 5 písm. b) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod ČVS: ORP-113/1-VYS-SN-2015 a jeho uznesením z 27. júla 2015, postupom Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 277/15/8810 a jej uznesením zo 7. septembra 2015, postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1/2 KPt 538/15/8800 a jej

listom z 11. novembra 2015 a tiež postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 162/15/1000 a jej listom z 12. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného zákonnými zástupcami [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja bytom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 3, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 2 ods. 3, čl. 7 a čl. 10 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, čl. 12 a čl. 13 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu čl. 37 písm. a) a c) Dohovoru o právach dieťaťa, čl. 5 písm. b) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Spišská Nová Ves (ďalej len „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-113/1-VYS-SN-2015 a jeho uznesením z 27. júla 2015, postupom Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 277/15/8810 a jej uznesením zo 7. septembra 2015, postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1/2 KPt 538/15/8800 a jej listom z 11. novembra 2015 a tiež postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 162/15/1000 a jej listom z 12. februára 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod ČVS: ORP 113/1 VYS-SN-2015 konal vyšetrovateľ o trestnom oznámení sťažovateľa z 11. februára 2015, podľa ktorého ho 11. februára 2015 v ranných hodinách mali dvaja príslušníci Obcej polície v [REDAKOVANÉ] bezdôvodne zbit', pričom „... po vypočutí policajtov Obcej polície [REDAKOVANÉ]... a po zabezpečení hlásení o použití donucovacích prostriedkov a úradných záznamov z Obcej polície [REDAKOVANÉ] a vykonaní ďalších úkonov bola vec podozrenia zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a, ods.2 písm. b Trestného zákona dňa 13.03.2015 v zmysle § 197 ods. 1 písm. d Trestného poriadku odmietnutá“, avšak po podaní sťažnosti proti tomuto uzneseniu právnu zástupkyňou sťažovateľa vyšetrovateľ toto odmietajúce uznesenie zrušil a uznesením zo 6. mája 2015 začal trestné stíhanie pre zločin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Následne po vykonaní dokazovania v tejto veci (vypočutie poškodeného, policajtov Obcej polície v [REDAKOVANÉ], svedkov a po vykonaní znaleckého dokazovania k charakteru zranení poškodeného sťažovateľa) vyšetrovateľ uznesením z 27. júla 2015 trestné stíhanie zastavil, pretože „... skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci“. Z uznesenia vyšetrovateľa vyplýva, že vykonaným dokazovaním bolo zistené, že 10. februára 2015 sa na Obecnú políciu v [REDAKOVANÉ] dostavil maloletý [REDAKOVANÉ] (ďalej len „maloletý“) so svojim otcom, aby oznámili, že maloletého napadla a zbila skupina chlapcov, ktorých maloletý poškodený nepoznal, a preto ich policajti obcej polície 11. februára 2015 zobrali pred Špeciálnu školu v [REDAKOVANÉ], aby maloletý poškodený označil útočníkov, keď ich spozná. Maloletý označil dvoch útočníkov vrátane sťažovateľa. Následne dvaja policajti obcej polície oslovili sťažovateľa a ďalšieho označeného útočníka s tým, aby nasadli do vozidla z dôvodu ich vypočutia na obcej polícii, pričom jeden z označených útočníkov tak aj bez odporu urobil. Avšak potom, ako sťažovateľ ignoroval aj opakovanú výzvu policajta, ten použil proti nemu hmaty a chvaty a naložil ho do vozidla. Výpoveďami svedkov, najmä druhého z označených útočníkov, ako aj znaleckým dokazovaním o charaktere zranení sťažovateľa nebolo potvrdené jeho tvrdenie, že by bol sťažovateľ bezdôvodne bitý policajtmi, či už vo vozidle, alebo aj v priestoroch obcej polície pästami do tváre.

3. Sťažnosť sťažovateľa proti označenému uzneseniu vyšetrovateľa okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pv 277/15/8810-12 zo 7. septembra 2015 ako nedôvodnú zamietla, poukázala na jeho závery, s ktorými sa stotožnila, a konštatovala, že nezistila žiadne okolnosti, ktoré by ju oprávňovali napadnuté uznesenie zrušiť.

4. Postup a rozhodnutie vyšetrovateľa, ako aj okresnej prokuratúry bol preskúmaný krajskou prokuratúrou na základe podnetu sťažovateľa z 13. októbra 2015, pričom krajská prokuratúra listom č. k. 1/2 KPt 538/15/8800-5 z 11. novembra 2015 sťažovateľa vyrozumela, že obidve rozhodnutia sú zákonné. Tento záver na základe opakovaného podnetu sťažovateľa zo 16. decembra 2015 preskúmala aj generálna prokuratúra, ktorá listom č. k. IV/4 GPt 162/15/1000-7 z 12. februára 2016 sťažovateľa vyrozumela, že všetky ním namietané postupy vyšetrovateľa, ako aj okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry považuje za súladné so zákonom, a súčasne uviedla:

„Vaše podania majú všeobecný charakter a sú založené na vágnych konštrukciách, domnienkach a indíciách, bez uvedenia a predloženia konkrétneho dôkazu. Predpokladám, že je Vám známe ustanovenie § 2 ods. 14 Trestného poriadku, že strany sú si v konaní rovné, že sa nemusia obmedziť na pasívne vypisovanie, ale môžu aktívne predkladať konkrétne návrhy a dôkazy, ktorými dosiahnu vyvrátenie alebo aspoň spochybnenie dôkazov opačnej strany získaných v rozsahu § 2 ods. 10 Trestného poriadku a dosiahnuť tým zmenu skutkových a právnych záverov učiných v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku. ...

Ak by ste si urobila námahu preštudovať vyšetrovací spis tak by ste napr. na č. l. 13 zistila, že príslušný orgán vyhodnotil použitie donucovacích prostriedkov ako oprávnené, na č. l. 68 a 69, že zranenia Vášho klienta v žiadnom prípade neboli a nemohli byť spôsobené intenzívnym úderom päťou, z výpovede svedka [REDAKOVANÉ], že na policajnej stanici ich nebili, a množstvo iných skutočností, na základe ktorých by Vaše podania mali asi iný charakter a obsah.“

5. Námietky sťažovateľa uvádzané v sťažnosti podanej ústavnému možno rozdeliť do štyroch skupín, a to na námietku týkajúcu sa porušenia práva na ochranu pred neľudským alebo ponižujúcim zaobchádzaním, námietku porušenia „... pozitívneho záväzku vykonať účinné vyšetrovanie mučenia alebo iného krutého a neľudského či ponižujúceho

zaobchádzania“, námietku porušenia práva na účinný prostriedok nápravy a námietku porušenia práva na ochranu pred diskrimináciou sťažovateľa.

6. V súvislosti s namietaným porušením práva na ochranu pred neľudským alebo ponižujúcim zaobchádzaním sťažovateľ namieta, že príslušníci obecnej polície nemali žiadny dôvod fyzicky ho napadnúť, pretože na nich žiadnym spôsobom neútočil, okrem toho namieta, že v jeho prípade „... OČTK v tejto súvislosti vôbec nepreskúmali, či v prípade sťažovateľa šlo o zákonné použitie donucovacích prostriedkov, resp. skutočnosť, či nimi príslušníci obecnej polície dodatočne len nezakrývali vlastné protiprávne konanie proti sťažovateľovi. ...

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR konštatoval, že sťažovateľ bol podrobený krutému, neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy SR, čl. 3 Dohovoru, vyššie citovaných článkov Dohovoru proti mučeniu, Medzinárodného paktu, Dohovoru o právach dieťaťa a Dohovoru o rasovej diskriminácii.“. V súvislosti s touto námietkou sťažovateľ tiež uviedol, že „Z vydaného rozhodnutia vyšetrovateľa PZ, s ktorým sa stotožnili aj prokurátori prokuratúry každého stupňa, pritom nie je zrejmé ani to, či vyšetrovateľ PZ vôbec skúmal, či o použití donucovacích prostriedkov v tomto konkrétnom prípade existuje záznam, či ho podozriví príslušníci obecnej polície vôbec spísali, či hlásili použitie donucovacích prostriedkov svojmu náčelníkovi, či o tomto hlásení existuje záznam, resp. či náčelník obecnej polície zisťoval oprávnenosť a primeranosť použitia donucovacích prostriedkov. Vyšetrovateľ taktiež sám nepreskúmal dôvodnosť a primeranosť použitia donucovacích prostriedkov voči sťažovateľovi.“.

7. V rámci námietky o porušení „... pozitívneho záväzku vykonať účinné vyšetrovanie mučenia alebo iného krutého a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania“ sťažovateľ svoju argumentáciu kumuluje do tvrdenia, že vyšetrovateľ vykonávajúci vyšetrovanie fyzického útoku policajtov obecnej polície proti jeho osobe nebol nezávislý, pričom v tejto súvislosti sťažovateľ uviedol: „Podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva osoby vykonávajúce vyšetrovanie a zodpovedné za vyšetrovanie v prípadoch nezákonného konania zamestnancov štátu musia byť nezávislé od tých, ktoré boli účastníkmi

udalosti, čo znamená nielen absenciu hierarchického a inštitucionálneho vzťahu, ale tiež reálnu nezávislosť... Sťažovateľ má za to, že Okresné riaditeľstvo PZ, odbor kriminálnej polície v Spišskej Novej Vsi, nie je možné v rámci vyššie uvedených štandardov považovať za nezávislý orgán vykonávajúci vyšetrovanie. Skutočnosť, že zložky obecnej polície a štátnej polície spolu v zmysle zákona kooperujú, čo vytvára nie len formálnu väzbu a v mnohých prípadoch môžu medzi nimi vznikať aj reálne osobné väzby, nezaručuje plnú nezávislosť vyšetrovateľa OR PZ v praxi. ... Na tom, že vec nevyšetroval nezávislý a nestranný orgán, nič nemení ani dohľad prokurátora, ako formálne nezávislého štátneho zástupcu nad vyšetrovaním, pretože ani tento nie je dostatočnou garanciou nezávislosti takéhoto vyšetrovania.“ Okrem toho sťažovateľ namieta, že postupom vyšetrovateľa, ako aj namietaných prokuratúr bola porušená aj „... požiadavka primeranosti a dôkladnosti...“, čoho dôsledkom je skutočnosť, že vyšetrovanie nevedlo k potrestaniu vinníka, pričom „Podľa názoru sťažovateľa došlo v konaní k nenapraviteľným pochybeniam, keď OČTK začali podrobnejšie vyšetrovanie popisovaného zlého zaobchádzania so sťažovateľom, nie okamžite po podaní trestného oznámenia, ale až na základe jeho sťažnosti, ktorú podal proti uzneseniu o odmietnutí trestnej veci. Trestné stíhanie vo veci začal vyšetrovateľ až dňa 27.03.2016, t. j. viac ako mesiac potom ako došlo k spáchaniu skutku. Podľa sťažovateľa uvedená skutočnosť mohla mať dopad na celé vyšetrovanie, a to najmä vo vzťahu k zabezpečeniu dôkazov napr. o zranení sťažovateľa, ktoré mohol bezprostredne po spáchaní skutku posúdiť a obhliadnuť znalec z odboru zdravotníctva, ktorý ho tak posudzoval len na základe lekárskej správy až so značným časovým odstupom po spáchaní skutku.“.

8. Porušenie práva na účinný prostriedok nápravy sťažovateľ odôvodnil iba konštatovaním, že príslušné ním namietané orgány neuskutočnili dôsledné vyšetrenie neľudského a ponižujúceho zaobchádzania realizovaného príslušníkmi obecnej polície proti jeho osobe. A napokon tvrdenie o porušení práva na ochranu pred diskrimináciou sťažovateľ odôvodnil svojím presvedčením, že zlé zaobchádzanie s jeho osobou príslušníkmi obecnej polície je nesporne dané jeho príslušnosťou k rómskej etnickej skupine, pričom ani vyšetrovateľ, ani namietané prokuratúry podľa jeho názoru nepreskúmali, či v danom prípade nebol daný rasový motív konania príslušníkov obecnej polície.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva a slobody [REDAKOVANÉ] podľa článkov čl. 12 ods. ods. 2, čl. 16 ods. 2 Ústavy SR a ľudské práva a základné slobody sťažovateľa podľa článku 3, čl. 13 v spojení s článkom 3 a článku 14 v spojení s článkami 3 a 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ľudské práva podľa článkov 2 ods. 3, 7, 10 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, článkov 12 a 13 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu, článku 37 písm. a) a c) Dohovoru o právach dieťaťa, článkov 5 písm. b) a 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie, postupom Okresného riaditeľstva PZ Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod ČVS:ORP-113/I-VYS-SN-2015 a jeho rozhodnutím zo dňa 27.07.2015, postupom Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi v konaní vedenom pod 1 Pv 277/15/8810-12 a jej rozhodnutím zo dňa 07.09.2015, postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní vedenom pod 1/2KPt538/15/8800-5 a jej rozhodnutím zo dňa 11.11.2015, postupom Generálnej prokuratúry SR v konaní vedenom pod IV/4 GPt 162/15/1000-7 a jej rozhodnutím zo dňa 12.02.2016, porušené boli.

2. Rozhodnutie Generálnej prokuratúry SR zo dňa 12.02.2016 č. IV/4 GPt 162/15/1000-7 sa zrušuje a vec sa vracia Generálnej prokuratúre SR na ďalšie konanie.

3. Okresné riaditeľstvo PZ Spišská Nová Ves, Okresná prokuratúra Spišská Nová Ves, Krajská prokuratúra v Košiciach a Generálna prokuratúra SR sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 6 000 EUR (slovom: šesť tisíc EUR), do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresné riaditeľstvo PZ Spišská Nová Ves, Okresná prokuratúra Spišská Nová Ves, Krajská prokuratúra v Košiciach a Generálna prokuratúra SR, sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi trovy konania na účet jeho právnej zástupkyne, [REDAKOVANÉ], advokátky, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. K namietanému postupu vyšetrovateľa, okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry

12.1 Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

12.2 Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný orgán verejnej moci (okrem súdu, pozn.), ústavný súd jeho sťažnosť už po jej predbežnom prerokovaní odmietne pre neprípustnosť.

12.3 Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta v príčinnej súvislosti s namietaným postupom a rozhodnutiami vyšetrovateľa, ako aj okresnej prokuratúry a tiež s postupom a závermi krajskej prokuratúry, v súvislosti s vybavením jeho trestného oznámenia z 11. februára 2015 neposkytuje iný orgán verejnej moci na základe sťažovateľovi dostupných právnych prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia označených práv. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutých postupov a rozhodnutí využitím opakovaného podnetu podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre účinného do 31. decembra 2015 adresovaného generálnej prokuratúre, ktorý opakovaný podnet sťažovateľ napokon aj účinne využil, pričom generálna prokuratúra sa v konaní o tomto opakovanom podnete v podstate musela vysporiadať s identickými námietkami, aké sťažovateľ proti označeným postupom a rozhodnutiam uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

12.4 Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci iných orgánov verejnej moci, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k vyšetrovateľovi, okresnej prokuratúre a krajskej prokuratúre, pozn.) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre neprípustnosť (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

13. K namietanému postupu generálnej prokuratúry

13.1 Argumentácia sťažovateľa, pokiaľ ide o namietaný postup generálnej prokuratúry, je založená iba na všeobecnom konštatovaní, že generálna prokuratúra nenapravila pochybenia jej podriadených prokuratúr a tiež vyšetrovateľa týkajúce sa náležitého nevyšetrenia zákonnosti a primeranosti použitia donucovacích prostriedkov príslušníkmi obecnej polície proti sťažovateľovi, ako aj nevyšetrenia danosti rasového motívu pre postup príslušníkov obecnej polície proti sťažovateľovi, nedostatočného zistenia

skutkového stavu a napokon nezabezpečenia nezávislosti vyšetrovania útoku proti sťažovateľovi.

13.2 Z listu generálnej prokuratúry č. k. IV/4 GPt 162/15/1000-7 z 12. februára 2016 o vybavení opakovaného podnetu sťažovateľa vyplýva:

„Po oboznámení sa s podkladovým spisovým materiálom a jeho preskúmaní v konfrontácii s dôvodmi jeho napadnutia ako ste ich uviedli v opakovanom podnete, som dospel k záveru, že vo vykonanom vyšetrovaní boli zo strany vyšetrovateľa PZ zabezpečené a vykonané všetky dostupné a reálne dôkazy potrebné na vydanie procesného rozhodnutia vo veci. Ich procesné vyhodnotenie v zmysle platných právnych predpisov, však neumožňovalo vo veci iný postup, než ten, ktorý zvolil vyšetrovateľ PZ, keď trestné stíhanie ... zastavil... Toto uznesenie považujem za vecne správne, zákonné a dostatočne podrobne odvodnené.

Rovnako aj prokurátor Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi, v rámci rozhodovania o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, správne postupoval, keď... rozhodol o zamietnutí Vašej sťažnosti zo dňa 03.08.2015, pričom konkrétne dôvody takéhoto postupu rozviedol v odôvodnení svojho uznesenia sp. zn. 1 Pv 277/15/8810-12 zo dňa 07.09.2015, čím sa uznesenie o zastavení trestného stíhania v danej konkrétnej veci stalo právoplatným.

Popis zistených záverov dostatočne tiež rozviedol prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach vo svojom písomnom stanovisku sp. zn. 1/2 KPt 538/15/8800-5 zo dňa 11.11.2015, ktorým vybavil Váš podnet zo dňa 13.10.2015.

Vzhľadom na to, že vyšetrovateľ PZ a podriadení prokurátori vo svojich rozhodnutiach a písomnostiach dostatočným spôsobom popísali zistené skutkové a právne závery, tieto nebudem opakovane uvádzať, s tým, že v plnom rozsahu sa s nimi stotožňujem a v podrobnostiach Vás na ne odkazujem...

V opakovanom podnete zo dňa 14.12.2015, doručeného Generálnej prokuratúre SR dňa 16.12.2015, ste neuviedli žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli predmetom vyšetrovania a skoršieho preskúmavania. Tiež ste v ňom nepredložili žiaden relevantný dôkaz, ktorý by vyvracal doterajšie skutkové a právne závery a ktorými boli naplnené pojmové znaky trestného činu, pre ktorý bolo podané trestné oznámenie a preto nie je dôvod na zmenu rozhodnutí vydaných v tejto konkrétnej trestnej veci.

Samotný Váš nesúhlas s doterajším vývojom konania vo veci a postupom orgánov činných v trestnom konaní, nie je možné považovať za zákonný právny titul, na základe ktorého by bolo potrebné alebo nutné vykonať opatrenie na odstránenie Vami predpokladaného nezákonného stavu, najmä ak sa jeho existencia nepreukázala.

Vaše podania majú všeobecný charakter a sú založené na vágnych konštrukciách, domnienkach a indíciách, bez uvedenia a predloženia konkrétneho dôkazu...“

13.3 V uvedených súvislostiach ústavný súd konštatuje, že pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa o nezjednaní nápravy generálnou prokuratúrou vo veci zistenia, či zákrok príslušníkov obecnej polície proti sťažovateľovi bol zákonný a primeraný, tak v tomto smere sťažovateľ neuvádza v sťažnosti podanej ústavnému súdu žiadne konkrétne tvrdenia, na základe ktorých je založené jeho presvedčenie o nezákonnosti a neprimeranosti tohto zákroku, pričom o týchto dôvodoch je možné usúdiť iba zo sťažnosti sťažovateľa z 5. augusta 2015 podanej proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania, podľa ktorej z uznesenia vyšetrovateľa nie je zrejmé, na akých dôkazoch založil svoje závery o zákonnosti, t. j. o dôvodnosti a primeranosti donucovacích prostriedkov použitých príslušníkmi obecnej polície proti sťažovateľovi.

13.4 Zo záverov vyšetrovateľa, s ktorými sa v celom rozsahu stotožnila aj generálna prokuratúra a pred ňou a jej podriadené prokuratúry, vyplýva, že dôvodnosť, a teda aj zákonnosť použitia donucovacích prostriedkov bola preukázaná svedeckými výpoveďami, a to nielen príslušníkov obecnej polície (ako to tvrdí sťažovateľ), ktorí zákrok realizovali, ale aj svedeckými výpoveďami maloletého [REDAKOVANÉ] a jeho otca, a napokon aj výpoveďou [REDAKOVANÉ], ktorého maloletý [REDAKOVANÉ] označil spolu so sťažovateľom ako osoby, ktoré ho mali deň predtým zbiť, a podľa vyjadrení ktorých mestský policajt oslovil sťažovateľa a [REDAKOVANÉ], aby na účely podania vysvetlenia na obecnej polícii k trestnému oznámeniu maloletého [REDAKOVANÉ] nasadli do vozidla, pričom potom, ako sťažovateľ túto výzvu neuposlúchol, príslušník obecnej polície s cieľom jeho zaistenia použil proti nemu donucovacie prostriedky. Na ich použitie z dôvodu zaistenia osoby na podanie vysvetlenia alebo zistenia jej totožnosti ho oprávňovalo všeobecne záväzné nariadenie obce [REDAKOVANÉ] č. 23/2010 o obecnej polícii v spojení so zákonom Slovenskej národnej rady č. 564/1991

Zb. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov, pričom tieto donucovacie prostriedky neboli použité aj proti [REDAKOVANÉ], ktorý výzvu príslušníka mestskej polície poslúchol a dobrovoľne nasadol do vozidla. Výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ] bolo vyvrátené aj tvrdenie sťažovateľa, žeby príslušníci obecnej polície bili sťažovateľa aj v motorovom vozidle. O primeranosti použitých donucovacích prostriedkov proti sťažovateľovi svedčia okrem svedeckých výpovedí aj závery nezaujatého znaleckého dokazovania, z ktorého vyplýva, že charakter ním zistených zranení sťažovateľa nezodpovedá jeho tvrdeniu o neprimeranosti použitých donucovacích prostriedkov, pričom znalec sa vyjadril, že ak by sa tvrdenia sťažovateľa zakladali na pravde, a to že bol bitý opakovane päšťou do tváre, tak by muselo dôjsť k zlomeniu nosa a k poškodeniu mäkkých tkanív, čo zistené nebolo.

13.5 Jedným z práv sťažovateľa, ktorý mal v trestnom stíhaní vedenom vyšetrovateľom postavenie poškodeného a ktorý bol navyše zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou, je aj právo robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie a predkladať dôkazy (§ 46 Trestného zákona) na účely náležitého zistenia a ustálenia skutkového stavu. Z uznesenia vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania ani zo sťažnosti podanej proti tomuto uzneseniu, a napokon ani z podnetov na preskúmanie postupu vyšetrovateľa adresovaných krajskej prokuratúre a generálnej prokuratúre nevyplýva, že by bol sťažovateľ navrhol na doplnenie dokazovania a na preukázanie ním tvrdených skutočností ďalšie dôkazy (napr. vypočutie ďalších svedkov), s ktorými by sa mal vyšetrovateľ povinnosť vysporiadať, resp. v prípade ich nevykonania zaujať stanovisko, prečo nebolo ich vykonaniu vyhovené. Inými slovami, sťažovateľ okrem všeobecných a ničím nepodložených tvrdení o nedostatočnom dokazovaní vykonanie ďalších dôkazov sám nenavrhol, rovnako nenavrhol napríklad ani vypočutie vypočúvaných svedkov k otázke, či pri zákroku príslušníkov obecnej polície neboli použité slovné rasovo motivované prejavy proti sťažovateľovi, čím by bolo možné preukázať presvedčenie sťažovateľa o rasovo motivovanom konaní príslušníkov obecnej polície proti sťažovateľovi, avšak takéto závery z výpovedí svedkov nevyplynuli a ani [REDAKOVANÉ], ktorý bol zaistený spolu so sťažovateľom a ktorý je príslušníkom rómskeho etnika, rovnako ako aj maloletý [REDAKOVANÉ], a jeho otec takúto informáciu neuviedli.

13.6 Vzhľadom na uvedené ústavný súd podotýka, že len samotné ničím nepodložené tvrdenia a podozrenia sťažovateľa bez konkrétnych návrhov nepostačujú na prijatie záveru, že zistenia vyšetrovateľa, s ktorými sa generálna prokuratúra, ako aj jej podriadené prokuratúry bez výhrad stotožnili, sú negatívne tendenčne zamerané proti sťažovateľovi, a že nimi dochádza k porušeniu ním označených práv.

14. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa o zaujatosti vyšetrovateľa a o jeho prípadnom prepojení s prešetrovanými príslušníkmi obecnej polície, ústavný súd podotýka, že takúto námietku spochybňujúcu nezaujatú autoritu vyšetrovateľa sťažovateľ, zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou, vo svojej sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania vôbec neuviedol, a preto ani nebola a ani nemohla byť predmetom prieskumu o sťažnosti konajúcej okresnej prokuratúry a následne ani krajskej a generálnej prokuratúry.

15. Napokon ústavný súd podotýka, že ak sťažovateľ dáva do súvisu porušenie svojich práv na ochranu pred mučením alebo pred neľudským a krutým zaobchádzaním s postupom generálnej prokuratúry, ktorá sa takéhoto konania proti sťažovateľovi nedopustila a ani objektívne dopustiť nemohla (sťažovateľ stotožnil, resp. bez ďalšieho nekriticky identifikoval údajný nezákonný postup obecnej polície s postupom generálnej prokuratúry, jej podriadených prokuratúr a vyšetrovateľa, pozn.), v tejto časti je sťažnosť sťažovateľa pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením práva a namietaným postupom orgánu verejnej moci zjavne neopodstatnená.

16. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia

označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

17. Vzhľadom na uvedené východiská ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

18. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení rozhodnutí vyšetrovateľa a okresnej prokuratúry a aj záverov krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľovi primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2016